

РОЗДІЛ 1

Я багато чого не знаю. Не знаю, чому не почула, як клацнули двері. Чому я взагалі не замкнула ті довбані двері. Чому не відчула, що щось не так, щось жахливо неправильно, коли матрац посунувся під його вагою. Чому я не закричала, коли розплющила очі й побачила, як він лізе під мою ковдру. І чому не спробувала боротися, коли ще мала шанс.

Не знаю, як довго потім лежала й наказувала собі заплющити очі й просто спробувати забути. Спробувати ігнорувати те, що здавалося неправильним, і те, що правильним уже ніколи не буде. Не звертати уваги на присмак у роті, на липкі простирадла, на вогонь, що пронизує стегна, і на гострий нудотний біль, який прошиває зсередини. Не треба плакати, бо немає про що. Бо це був лише сон — нічний кошмар. Це сон. Це сон. Це сон. Ось що я постійно думаю: «Цесон-цесон-цесон». Повторюю собі як мантру, як молитву.

Я не знаю, чи хоч колись зникнуть ті картинки в моїй голові, ніби уривки з якогось кіно, і нарешті не переслідуватимуть мене. Знову заплющую очі, але бачу,

чую, відчуваю лише його шкіру, ноги, сильні руки, його подих на мені, напружені м'язи, хрускіт кісток, зламане тіло. Я стаю слабшою і згасаю. Більше нічого не існує.

Не знаю, скільки часу минуло, коли я прокинулась недільного ранку від звичного шуму каструль і сковорідок на плиті. У кімнату просочуються запахи: бекон, млинці, мамина кава. Чути звуки телевізора — тато слухає метеоканал: холодний фронт, штормове попередження по обіді. Працює посудомийка. Набридливе сусідське собача гавкає на вулиці. А тоді ледве вчуваються удари баскетбольного м'яча по мокрому асфальту й човгання ніг на дорозі. Наше нудне сонне передмістя, як і будь-яке інше, важко прокидається, не усвідомлюючи власної абсурдності, мріє про ще одну суботу й з острахом чекає на звичні хатні справи, похід до церкви, списки завдань і ранок понеділка. Життя триває, не спиняється ні на мить, як і завжди. Нормальне життя. І я не можу позбутися думки, що воно триватиме незалежно від того, чи я прокинуся. Паскудно нормальне життя.

Коли розплющую очі, я ще не знаю, що далі житиму в суцільній брехні. У горлі пересохло, і мені боляче ковтати. «Напевно, якась інфекція», — кажу собі. Схоже, я застудилася. Можливо, лихоманка, і це все просто марення. Не можу думати чітко. Зачіпаю свої покусані губи й відчуваю в роті присмак крові. Цього не може бути. Це сон. Витріщаюся на стелю і думаю: мабуть, у мене серйозні проблеми, якщо мені таке сниться. Таке страшне. Про Кевіна. Він же найкращий друг мого брата. Він і мені майже як брат. Мої батьки люблять його. Він усім подобається, навіть мені. Кевін ніколи б... він не зміг би. Це неможливо. А тоді намагаюся поворухнути

ногами, щоб устати, — вони болять, ніби зламані. Усі зуби ниють, як від карієсу.

Знову заплющую очі й глибоко вдихаю. Простягаю руку вниз і торкаюся тіла — я без трусиків. Швидко сідаю — і відчуваю, ніби постаріла. Мені страшно дивитись, але ось мої труси на кожен день тижня валяються на підлозі. Це труси для вівторка, хоча вчора була субота. Та кому яка різниця? Принаймні саме так я подумала вчора, одягаючи їх. Але тепер точно знаю, що це сталося насправді. І цей біль знову прошиває мене, наче вглибині мого тіла застрягла куля. Я відкидаю ковдру й бачу великі круглі синці на руках і стегнах. І кров — на простирадлах, ковдрі, моїх ногах.

Це ж мала бути звичайна неділя.

Я би встала, одяглась і поснідала зі своєю родиною. Після сніданку повернулася б у спальню й доробила не закінчену з п'ятниці домашку, найбільше зосередилась би на геометрії; повторила б композицію, яку репетирує наш оркестр; подзвонила б своїй подрузі М'арі, а пізніше, можливо, сходила б до неї в гості. Я робила би багато чого безглузлого, але знаю, що сьогодні так не буде. Натомість я сиджу на ліжку й прискіпливо розглядаю свою понівечену шкіру, а тоді тремтливою рукою затуляю рота.

Хтось двічі стукає у двері, і я підстрибую з несподіванки.

— Іді, ти вже встала? — кричить мама.

Розтуляю губи, але в горло ніби налили соляної кислоти — здається, я більше ніколи не зможу говорити. Знову стукіт:

— Іден, ходи снідати!

Я швидко опускаю нічну сорочку, на якій теж червоні плями.

— Мам? — врешті мені вдається гукнути її захриплим голосом.

Вона відчиняє двері, заглядає в кімнату й одразу бачить кров.

— О боже, — зойкнувши, мама швидко заходить усе-редину й зачиняє за собою двері.

— Мамо, я... — але як можна вимовити найгірші у світі слова, хай навіть їх і треба сказати?

— Ох, Іді, — зітхає вона, сумно всміхаючись. — Усе гаразд.

— Що... — починаю казати я. Як це, усе гаразд? У якому світі це взагалі нормально?

— Таке інколи буває, коли не чекаєш, — мама метушиться, прибираючи в кімнаті, і майже не дивиться на мене, коли розповідає про місячні, календарі й підрахунок днів. — Таке з усіма трапляється. Саме тому я казала тобі стежити за циклом — тоді не доведеться мати справи з такими... сюрпризами. Ти будеш краще підготовленою.

То ось що вона думає.

Що ж, я дивилася достатньо фільмів і знаю, що про це треба сказати. Бляха, просто сказати.

— Але...

— Може, сходи в душ, сонечко? — перебиває мама. — А я подбаю про це... — вона обводить рукою навколо ліжка, добираючи вдале слово, — ...про цей безлад.

Безлад. О боже, зараз або ніколи. Зараз!

— Мам... — знову починаю я.

— Не соромся, — сміється вона. — Усе нормально, справді, — ставши поряд, вона височіє наді мною як

ніколи, а тоді подає мені халат, не звертаючи уваги на зім'яті вівторкові труси під ногами.

— Мамо, Кевін... — намагаюся сказати, але його ім'я викликає нудоту.

— Не хвилюйся, Іді. Він на вулиці з твоїм братом. Хлопці грають у баскетбол, а твій тато, як завжди, не відлипає від телевізора. Ніхто тебе не побачить. Ну ж бо, одягни халат.

Я почуваюся такою маленькою, коли дивлюся на неї, а тоді голос Кевіна лунає, як грім, у моїй голові. *«Ніхто не повірить тобі. Ти це знаєш. Ніхто й ніколи»*, — шепоче він. Його подих обпікає мені обличчя.

Мама трусить переді мною халатом і пропонує брехню, яку навіть не довелось вигадувати. У її очах з'являється звичне роздратування: нині свята, тож вона не має часу зі мною панькатися. І я маю послухатися, щоб вона змогла прибрати безлад. Схоже, ніхто й справді не збирався чути чи помічати мене — і він це знав. Кевін провів чимало часу в цьому домі, тож добре розуміє його мешканців.

Я намагаюся стояти, вдаючи, що не почуваюся повністю зламанною. Штовхаю ногою під ліжко труси, щоб мама не знайшла їх, беру халат і приймаю брехню. Озирнувшись, я бачу, як мама збирає з ліжка простирадла — докази, і розумію, що вже ніколи не скажу, якщо промовчу зараз. Він мав рацію: ніхто не повірить мені. Звичайно, вони ніколи не повірили б.

У ванній кімнаті я обережно знімаю нічну сорочку й на витягнутій руці викидаю в смітник під умивальником. Поправляю окуляри й розглядаю себе уважніше.

На шиї кілька синців у формі його пальців, але вони ледь помітні проти тих, що на тілі. На обличчі жодної подряпини, лише шрам над лівим оком від падіння з велосипеда два роки тому. Волосся розпатлане більше, ніж зазвичай, але загалом я маю нормальний вигляд — ніхто не зверне уваги.

Натираю шкіру до почервоніння, наче сподіваюся стерти синці, та все одно почуваюся брудною. Щойно виходжу з душі, як бачу його: він снідає за столом з моїми батьками й братом, сьорбає апельсиновий сік з мого посуду — його губи торкаються склянки, якою мені колись доведеться користуватись, і виделки, яка скоро загубиться серед інших столових приборів. Сліди його пальців не лише на мені, а й у цьому домі й моєму житті. Цілий світ заражений ним.

Кейлін підіймає голову і, примруживши очі, дивиться, як я обережно заходжу до їдальні. Він усе бачить. Я знала, що він одразу зрозуміє. Якщо хтось і міг помітити, — на що я взагалі не надто сподівалася, — то тільки мій старший брат.

— Агов, ти дуже дивно поводишся. Така напружена, — зауважує він. Брат знає мене навіть краще, ніж я сама.

Тож я стою і чекаю, поки він щось зробить. Покладе виделку, устане й відведе мене за руку на подвір'я, вимагаючи розповісти, що трапилось і що зі мною відбувається. Тоді я скажу про те, що Кевін мені заподіяв, а Кейлін, як завжди, заспокоїть мене й пообіцяє: *«Не хвилюйся, Іді, я про все подбаю»* — так, як робив щоразу, коли хтось мені дошкуляв. А потім побіжить у будинок і заріже Кевіна власним столовим ножем.

Але цього не стається.

Брат просто сидить і дивиться на мене. Тоді його губи вигинаються знайомою усмішкою, відомою тільки нам обом: він чекає на мою відповідь, на якийсь знак чи просто сміх, наче я лиш хотіла пожартувати з батьків. Він хоче зрозуміти, але до нього не доходить, тож, знизавши плечима, повертається до сніданку й нарізає млинець. Моя куля пронизує мене ще глибше, поки я відсторонено стою в коридорі.

— Серйозно, на що ти там витріщаєшся? — питає Кейлін з набитим ротом тим знайомим за багато років тоном старшого брата, мовляв, ти найтупіша сестра на світі.

Тим часом Кевін навіть не дивиться на мене. Ні поглядів, сповнених погроз, ні попереджувальних жестів — ніби нічого й не сталося. Така сама холодна байдужість, що й раніше, наче я досі просто дурненька молодша сестра Кейліна з розпатланим волоссям і ластовинням, дивачка з оркестру, яка плентається за ними зі своїм кларнетом. Але я більше не така й навіть не хочу бути такою — наївною, нетямущою дівчинкою, що дозволила зробити це із собою.

— Ну ж бо, Мінні, — звертається тато, називаючи моїм прізвиськом: я була тихенькою, як мишка Мінні. Він вказує на їжу на столі: — Сідай. Сніданок вистигає.

Я безпорадно стою перед ними — їхнє мишеня в кривих окулярах, що спадають з носа, а чотири пари очей дивляться на мене, очікуючи, коли я почну грати свою роль. Врешті розумію, до чого це все. Попередні чотирнадцять років були генеральною репетицією — підготовкою до того, щоб замовкнути назавжди. Кевін сказав

мені вночі, майже торкаючись своїми губами моїх: «Тримай язика за зубами». Тоді це був наказ, а тепер стало правдою.

Я поправляю окуляри й починаю повільно та обережно рухатися. Відчуваю, як усередині все скрутило від страху, наче перед виходом на сцену. Намагаюся поводитися так, ніби все моє тіло зовні й усередині не болить і не пульсує. Сідаю біля Кевіна, як робила десятки разів за сімейними обідами, адже він був частиною нашої родини. Мама не раз повторювала, що тут йому завжди раді. Завжди.